

KARAKTERLER

II. Juba: Numidya Prensi, yenik Numidya Kralı I. Juba'nın oğlu.

VII. Kleopatra: Mısır Kraliçesi, Jül Sezar'ın oğlu Sezarion ve Marcus Antonius'un çocukları Alexander, Selene ve Batlamyus'un annesi.

Agrippa: Octavian'ın güvenilir generali, Vipsania'nın babası.

Alexander: Kraliçe Kleopatra ile Marcus Antonius'un oğlu, Selene'nin ikiz kardeşi.

Antonia: Octavia ve ikinci kocası Marcus Antonius'un kızı.

Antyluss: Marcus Antonius ve üçüncü eşi Fulvia'nın oğlu.

Batlamyus: Kraliçe Kleopatra ve Marcus Antonius'un küçük oğlu.

Büyük Seneca: Hatip ve yazar.

Claudia: Octavia ve ilk kocası Gaius Claudius Marcellus'un kızı.

Drusus: Livia ve ilk kocası Tiberius Claudius Nero'nun ikinci oğulları.

Gallia: Yenik Galyalıların kralı Vercingetorix'in kızı.

Julia: Octavian ve ilk karısı Scribonia'nın kızı.

Livia: Octavian'ın karısı, Roma Kraliçesi.

Maecenas: Şair, Octavian'ın arkadaşı.

Marcella: Octavia ve ilk kocası Gaius Claudius Marcellus'un ikinci kızları.

Marcellus: Octavia ve ilk kocası Gaius Claudius Marcellus'un oğlu.

Marcus Antonius: Romalı konsül ve general.

Octavia: Octavian'ın kız kardeşi, Marcus Antonius'un eski karısı.

Octavian: Roma imparatoru; MÖ 16 Ocak 27'den itibaren Augustus olarak tanındı.

Ovidius: Şair.

Scribonia: Octavian'ın ilk karısı, Julia'nın annesi.

Selene: Kraliçe Kleopatra ve Marcus Antonius'un kızı.

Tiberius: Livia ve ilk kocası Tiberius Claudius Nero'nun oğlu.

Tonia: Octavia ve Marcus Antonius'un ikinci kızları.

Verrius: Çok ünlü bir öğretmen ve eski köle.

Vipsania: Agrippa ve ilk karısı Caecilia Attica'nın kızı.

Vitruvius: Mühendis ve mimar; *Mimarlık Üzerine On Kitap*'ın yazarı.

BÖLÜM BİR

İSKENDERİYE

MÖ 12 Ağustos 30

Bir yandan haberlerin gelmesini beklerken bir yandan da zar atıyorduk. Fildişinden bir çift zarı yuvarlarken, elime battıklarını hissediyordum. Bir elimle kendimi yelpazeleyerek, “Hepyek,” dedim. Sarayımızın mermer hollerinden gelen deniz esintisi bile, şehri saran kavurucu sıcaklığı azaltamıyordu.

“Sıra sende,” dedi Alexander. Annemiz cevap vermeyince tekrarladı. “Anne, sıra sende.”

Ama annem bizi dinlemiyordu. Yüzünü denize çevirmişti. Atalarımızın Pharos Adası'nda, doğuya doğru inşa ettikleri deniz fenerine. Biz, dünyanın en büyük ailesiydik. Kökenimiz Makedonyalı İskender'e dek uzanıyordu. Eğer babamızın Octavian'la yaptığı savaş iyi giderse, Batlamyuslar bir üç yüz yıl daha hüküm sürebilir. Ama kayıpları devam ederse...

Kardeşim bana, “Selene,” diyerek sızlandı. Sanki annemin dikkatini çekebilirmişim gibi.

“Batlamyus zarları al,” dedim sertçe.

Henüz altı yaşındaki Batlamyus sırtıttı. “Sıra bende mi?”

“Evet,” diyerek yalan söyledim. Gülerken kardeşimin sesi sessiz koridorlarda yankılanıyordu. Alexander’a baktım. Belki de ikiz olduğumuzdan, aklımdan geçenleri anladım. “Bizi terk etmediklerine eminim,” diye fısıldadım.

“Bir uşak olsaydın ve Octavian’ın ordusunun yaklaştığını bilseydin ne yapardın?”

“Bundan emin değiliz!” diye çıktım. Koridordan gelen ayak seslerini duyunca annem nihayet bize doğru baktı.

“Selene, Alexander, Batlamyus, içeri girin!”

Oyunu bıraktık ve yatağımızda birbirimize sokulduk. Ama gelenler sadece annemin hizmetçileriydi: Iras ve Charmion.

Annem, “Kim? Gelen kim?” diye sordu.

“Bir grup asker.”

“Kimin adamları?”

Charmion, “Eşinizin askerleri,” dedi ağlayarak. Neredeyse yirmi yıldır ailemizle beraberdi, ama bir kez olsun ağladığını görmemiştim. Kapıyı kapadığında yanaklarının ıslak olduğunu gördüm. “Bazı haberler getiriyorlar, Ekselansları. Korkarım...”

“Sakın söyleme!” Annem hafifçe gözlerini kapadı. “Sadece şuna cevap ver, mozole hazırlandı mı?”

Iras gözyaşlarının akmasını engellemeye çalışarak başını salladı. “Saray hazinelerinin sonuncuları taşınıyor. Ve... ve yakma işlemi için odunlar tam istediğiniz gibi hazırlandı.”

Alexander’ın elini tuttum. “Babamızın onları geri püskürtmemesi için hiçbir neden yok. Uğruna savaşıacak çok şeyi var.”

Alexander avucundaki zarları inceliyordu. “Octavian’ın da öyle.”

İkimiz de annemize, Mısır Kraliçesi VII. Kleopatra’ya baktık. Bütün krallıkta ona Tanrıça İsis gibi tapılıyordu. Havaya girdiğinde

Afrodit gibi giyinirdi. Ama gerçek bir tanrıçanın aksine ölümlüydü ve vücudunun her kasından korkusunu okuyabiliyordum. Kapı çalınınca endişelendi. Her ne kadar bunu bekliyor olsak da cevap vermeden önce tereddüt etti. Kapıdakini çağıracağına çocuklarına bakıyordu. Biz de Marcus Antonius’un çocuklarıydık, ama sadece Batlamyus babamızın altın rengi saçlarını almıştı. Alexander ve ben annemizin renklerini almıştık: koyu kestane bukleler ve kehribar rengi gözler. Sakin bir sesle, “Gelin,” demeden önce, “Gelen haber her ne olursa olsun sessiz olun,” diyerek bizi uyardı. Nefesimi tutmuştum.

Babamın askerlerinden biri içeri geldi. Gönülsüzce annemin bakışına karşılık verdi.

“Ne oldu?” diye sordu annem. “Antonius mu? Yaralanmadı değil mi?”

“Hayır, Ekselansları.”

Annem rahatlamış bir halde boynundaki incileri kavradı.

“Ama donanmanız bir çatışmaya girmeyi reddetti. Octavian’ın adamları akşama doğru burada olurlar.”

Alexander derin bir nefes aldı. Bense elimle ağzımı kapadım.

“Bütün donanmamız geri mi döndü?” Annemin sesi yüksekti. “Askerlerim kraliçeleri için savaşmayı ret mi ettiler?”

Genç asker ayağını oynattı. “Hâlâ dört piyade birliğimiz var...”

“Ve Octavian’ın koca ordusunu dört birlik körfezde tutacak, öyle mi?” diye haykırdı.

“Hayır, Ekselansları, tutamaz. Bu nedenle de yer değiştirmeniz gerekiyor.”

“Peki nereye gidelim?” diye sordu. “Hindistan? Çin?” Asker gözlerini kocaman açmıştı. Yanımda duran Batlamyus ağlamaya

başladı. “Kalan askerlerine mozoleyi doldurmaya devam etmelerini söyle,” dedi. “Saraydaki değerli olan her şeyi taşısınlar.”

“Peki ya general, Ekselansları?”

Alexander da ben de anneme baktık. Babamızı geri çağırarak mıydı? Octavian'ın ordusuna karşı hep birlikte mi duracaktık?”

Alt dudağı titredi. “Antonius’a öldüğümüzü söyleyin.”

Nefesim kesildi. Alexander çaresizce haykırdı. “Anne, hayır!” Annemin bakışları odayı delip geçti. Alexander, “Babam neler düşünür?” diye haykırıyordu.

“Geri dönmesi için hiçbir neden olmadığını düşünecek.” Annemin sesi güçlkle çıkıyordu. “Mısır’dan gidecek ve kendisini kurtaracak.”

Asker duraksadı. “Peki Ekselansları ne yapmayı planlıyor?”

Gözlerimin dolduğunu hissedebiliyordum, ama gururum ağlamamı engelliyordu. Sadece çocuklar ağlardı. Bense on yaşına gelmişim bile.

“Mozoleye gideceğiz. Octavian Mısır'ın içlerine doğru ilerleyebileceğini ve sarayımdan Batlamyus Hanedanı'nın hazinelerini üzüm toplar gibi alabileceğini düşünüyor. Ama o daha dokunmadan her şeyi yakacağım. İki savaş arabası hazırlayın!”

Asker söylenenleri yapmak için aceleyle çıktı. Sarayın koridorlarındaysa hizmetliler çoktan kaçmaya başlamışlardı. Alexander, açık kalan kapıdan “Korkaklar! *Korkaklar!*” diye bağıırıyordu. Ama onu dikkate alan olmadı. Octavian'ın orduları geldiğinde kimseye merhamet gösterilmeyeceğini bilen kadınlar, yanlarına üzerlerindeki elbiselerden başka hiçbir şey almadan kaçıyor. Askerler, odalardaki değerli eşyaları taşıyordu. Ama o eşyaların mozoleye gideceğinin garantisi yoktu.

Annem, Charmion'a döndü. “Kalmak zorunda değilsin. Bu gece neler olacağını hiçbirimiz bilmiyoruz.”

Charmion cesaretle başını salladı. “O zaman bu belirsizliği beraberce karşılayalım.”

Annem Iras'a baktı. Kız henüz on üç yaşındaydı, ama oldukça kararlı bakıyordu. “Ben de kalacağım,” dedi fısıltıyla.

“O zaman hazırlanalım. Alexander, Selene, sadece bir çanta alın!”

Koridora doğru koştuk. Alexander odamın önünde aniden durdu.

“Korkuyor musun?”

Korkuyla başımı sallayarak onayladım. “Sen?”

“Octavian'ın kimseyi sağ bırakacağını sanmıyorum. Bir yıl boyunca ona meydan okuduk. Metulus şehrinde neler olduğunu hatırlıyor musun?”

“Her şey yanmıştı. Sığırlar ve buğday tarlaları bile. Ama Segestica'yı yakmadı. Octavian orayı alınca insanların yaşamasına izin verdi.”

“Peki ya şehrin yöneticileri?” diye karşı çıktı. “Hepsini öldürmüştü.”

“Ama Roma ordusu neden çocuklara zarar vermek istesin ki?”

“Çünkü babamız Marcus Antonius!”

Paniğe kapıldım. “Peki ya Sezarion?”

“O, Jül Sezar'ın oğlu. Hiç kimse onun kadar tehlikede değil. Annem onu neden gönderdi zannediyorsun?”

Ağabeyimi Hindistan'a giderken hayal ettim. Acaba günün birinde bizi tekrar bulabilecek miydi? “Peki Antyllus?” diye sordum sessizce. Babamın ilk dört karısı ve bir düzine metresinden de çocukları vardı, ama Antyllus tanıdığımız tek üvey kardeşimizdi.

“Eğer Octavian söylendiği kadar acımasızsa Antyllus'u da öldürmeye çalışacaktır. Ama belki senin canını bağışlar. Sen kızsın. Hem belki de senin zekânı fark ederse...”

“Gelişlerini engelleyemedikten sonra zekâ neye yarar ki?” Gözümden yaşlar dökülmeye başladı. Artık ağlamanın çocukça bir şey olmasını umursamıyordum.

Alexander elini omzuma koydu. Iras bizim koridorda öylece durduğumuzu görünce, “Zamanımız yok, gidip toparlanın!” diye bağırdı.

Odama girdim ve derhal çizim kitabımı aramaya başladım. Çantamı mürekkep şişeleri ve bağlanmamış papirüslerle doldurdum. Kapiya baktığımda Alexander'ın annemle birlikte orada olduğunu gördüm. Annemin, üzerindeki Yunan işi tuniği çıkartarak geleneksel Mısır Kraliçesi kıyafetlerini giymiş olduğunu fark ettim. Yere kadar uzanan, mavi ipekten yarı şeffaf bir elbise... Boynunda pembe inci dizileri parlıyordu. Alındaysa İsis'in altın akbaba tacı vardı.

Mavi ve altın renkleriyle dalgalanıyordu. Ama bir kraliçenin özgüvenli duruşuna sahip olması gerekirken bakışları endişeyle koridor boyunca kaçışan hizmetlilere kayıyordu.

“Şimdi,” dedi hızla.

Bir düzine asker bizi izliyordu. Biz gittikten sonra onlara ne olacağını düşündüm. Eğer akıllıysa silahlarını bırakırlardı. Ama o durumda bile canlarının bağışlanacağını bir garantisi yoktu. Babam, Octavian'ın ona karşı olan herkesi tek tek avladığını söylemişti; eğer adını lekelerse annesini bile öldürebileceğini.

Saray bahçesinde iki savaş arabası bekliyordu.

Alexander, “Benimle gel,” dedi. İkimiz, Iras'ın da içinde bulunduğu arabaya bindik. Atlar hareket etmeye başlayınca karde-

şim elimi tuttu. Kapılara doğru hızlandık. Kraliyet Limanı'ndan geçerken martıların birbirlerine seslenişlerini, saldırılarını ve dev dalgalara dalışlarını duyabiliyordum. Tuzlu havayı içime çektim ve gözlerim parlayan güneşe odaklanınca aldığım nefesi sertçe verdim. Binlerce İskenderiyeli sokaklara dökülmüştü. Kardeşim elimi iyice sıktı. İnsanların ne yapacağı belli değildi. Saraydan mozoleye giden yolun kenarında sazlıklardaki kamışlar gibi hareketsizce dizilmişlerdi. Arabalarımızın geçişini izleyerek tek tek dizlerinin üstüne çöküyorlardı.

Alexander bana döndü. “Kaçmaları gerek! Buradan mümkün olduğunca hızlı bir şekilde uzaklaşmalılar!”

“Belki de Octavian'ın ordusunun yaklaştığına inanmıyorlardır.”

“Biliyor olmalılar. Bütün saray biliyor.”

“O zaman bizim için kalıyorlar. Tanrıların dualarımızı duyacağını düşünüyorlar.”

Kardeşim başını salladı. “Öyleyse aptallar,” dedi acıyla.

Aile mezarımızın kubbesi ufukta yükseliyordu. Denizin kenarındaki Lochias Burnu'na kondurulmuştu. Her şeyin yolunda olduğu o günlerde kimi zaman çalışan işçileri izlemek için oraya giderdik. O an adamların mırıltıları ve çekiç sesleri olmadan oranın nasıl bir yer olduğunu hayal etmeye çalıştım. *Tenha*, diye düşündüm, *ve ürkütücü*. Mozolenin içinde sütunlu bir koridor, anne ve babamızın lahitlerinin bulunduğu odaya gidiyordu. Bu odadan, açık pencerelerinden güneş ışınlarının girdiği üst odalara çıkan bir merdiven vardı. Ama aşağıdaki odalara hiç ışık gelmiyordu. O odalara girme düşüncesiyle titredim. Atlar, tahta kapının önünde aniden durdu ve askerler bize yol vermek için ayrıldılar.

“Majesteleri,” diyerek kraliçelerinin önünde diz çöktüler. “Ne yapacağız?”

Annem en yaşlı adamın yüzüne baktı. “Onları mağlup etme şansımız var mı?” diye sordu ümitsizce.

Asker önüne baktı. “Üzgünüm, Ekselansları.”

“O zaman gidin!”

Adam şaşkınlıkla başını kaldırdı. “Peki... Peki ya savaş?”

Annem acı bir sesle, “*Hangi savaş?*” diye sordu. “Octavian kazandı. Halkım onun ayaklarına kapanırken ben de burada onunla, teslimiyetin şartlarını konuşmayı bekleyeceğim.” Karşıda, sarayın bahçesinde, Octavian’ın askerlerinin yaklaştığı haberi üzerine rahibeler çığlık atmaya başladı. Annem bize döndü. “İçeri!” diye bağırdı. “Herkes içeri!”

Askerlerin korkudan donmuş yüzlerine son bir kez daha baktım ve sonra içeri girdik. Mozolenin içinde yaz sıcaklığı yok olmuştu. Gözlerim yavaş yavaş karanlığa alıştı. Açık odadan sızan ışık, saraydan taşınmış hazineleri aydınlatıyordu. Fildişi sandıkların içindeki altın ve gümüş paralar parlıyordu. Lahitlerin arasına yerleştirilmiş ağır sedir yatağın üzerine nadir inciler yayılmıştı. Iras, uzun keten pelerininin içinde titriyor; koridorun etrafına bir çember şeklinde yığılmış odun yığınlarını incelerken Charmion’un gözleri yavaş yavaş doluyordu.

“Kapıları kapatın!” diye emretti annem. “Olabilirdiğinizi sıkı kilitleyin!”

Alexander endişeyle, “Peki ya Antyllus?” diye sordu. “O savaşıyordu...”

“O babanla kaçtı!”

Kapılar gürültüyle kapandıktan sonra Iras metal sürgüyü yerine yerleştirdi. Aniden içeriyi bir sessizlik kapladı. Odada sadece meşalelerin çıtırtısı vardı. Batlamyus ağlamaya başladı.

Annem, “Sessiz ol!” dedi.

Yatağa yaklaşarak Batlamyus’u kollarıma aldım. “Korkacak bir şey yok,” diye teskin etmeye çalıştım. “Bak,” diye ekledim yumuşakça, “hepimiz buradayız.”

“Babam nerede?” diye haykırdı.

Kolunu okşadım. “Geliyor.”

Ama yalan söylediğimi biliyordu. Sızlanmaları aniden dehşetten doğan yüksek sesli bir ağlayışa döndü. “Baba!” diye bağıırıyordu. “Baba!”

Annem odayı boydan boya geçerek yatağa geldi ve suratına bir tokat yapıştırarak çocuğun şaşkınlıkla susmasına neden oldu. Eli, o hassas yanakta iz bırakmıştı. Batlamyus’un dudakları titremeye başladı. Charmion, yeniden ağlamasına izin vermeden çocuğu kollarımdan aldı.

“Üzgünüm,” dedim aceleyle. “Onu susturmaya çalıştım.”

Annem mermer merdivenlerden çıkarak ikinci kata gitti. Ben de en alt basamaktaki Alexander’a katıldım. Bana bakarak başını iki yana salladı. “İyiliğin sonucunu görüyor musun?” dedi. “Onu tokatlamalıydın.”

“O daha çocuk!”

“Ve annemiz de tacı için savaşıyor. Onun babamız için ağladığını duyunca nasıl hissettiğini sanıyorsun?”

Kollarımla dizlerimi sardım ve odun yığınlarına baktım. “Mozoley gerçekten ateşe verecek değil. Sadece Octavian’ı korkutmak istiyor. Askerlerine bir yıldır ödeme yapmadığı söyleniyor. Yani annemize ihtiyacı var. Tüm bunlara.”

Kardeşim hiçbir şey söylemedi. Bir çift zarı eline almış sallayıp duruyordu.

Öfkeyle, “Kes şunu,” dedim.

“Yanına gitmelisin.”

Merdivenlerden yukarıya, ikinci kata baktım. Annem ahşap, oymalı bir sedirde oturuyordu. İpek elbisesi içerideki serin esintiyle dalgalanırken denizi izliyordu. “Kızar.”

“Sana asla kızmaz. Sen onun *küçük mehtabısın*”

Alexander Helios adını güneşten almıştı. Bense aydan. Annem her zaman *küçük mehtabının* hiçbir zaman yanlışı bir şey yapmayacağını söylese de tereddüt içindeydim.

“Onu orada tek başına bırakamazsın, Selene. Korkuyor.”

Merdivenleri tırmanmaya başladım, ama annem kıpırdamadı. Saçlarındaki inciler parlıyordu. Akbaba tacının gagasıysa fırlayıp uçmak istiyormuşçasına denize yönelmişti. Sedire, hemen yanına iliştim ve dışarıda neyi izlediğine baktım. Engin bir mavilik üzerinde noktalar halinde dalgalanan yüzlerce yelkenli duruyordu. Hepsi Mutlu Dönüşler Limanı'na dönüktü. Çatışma yoktu. Direniş yoktu. Bir yıl önce donanmamız Aktium'da korkunç bir yenilgiye uğramıştı. Şimdi de kuşatılmış haldeydi.

Annem bana bakmadan, “O *küçük bir oğlan çocuğu*,” dedi. “Eğer Roma'nın Antonius'un olan kısmını alabileceğini düşünüyorsa aptalın teki. Jül'den daha üstün bir adam yoktu. Ama Romalılar onu Senato'da öldürdüler.”

“Roma'nın en büyük adamı *babam* zannediyordum.”

Annem döndü. Gözleri öyle açık bir kahverengiydi ki neredeyse altın gibiydi. “Jül, iktidarı her şeyden çok severdi. Babansa sadece araba yarışlarını ve şarabı seviyor.”

“Ve seni.”

Dudakları aşağı doğru kıvrıldı. “Evet.” Yeniden denize döndü. Batlamyus Hanedanı'nın kaderi, Büyük İskender öldüğünde denizle şekillenmişti. İmparatorluk bölününce İskender'in kuzeni Batlamyus deniz yoluyla Mısır'a gelmiş ve kendini kral ilan etmişti. Şimdiyse

aynı deniz kaderimizi bir kez daha değiştiriyordu. “Octavian'ın anlaşmaya hazır olduğumu öğrenmesini sağladım. Hatta ona kraliyet esasını bile gönderdim. Ama herhangi bir cevap vermedi. Tebes tekrar inşa edilemeyecek.” Annemin doğumundan on altı yıl önce, şehir halkı isyan edince Tebes, IX. Batlamyus tarafından yerle edilmişti. O şehri yeniden inşa etmek her zaman annemin hayali olmuştu. “Bu Mısır tahtındaki son günüm.”

Sesindeki kesinlik korkutucuydu. “Peki, o zaman umut edecek neyimiz kaldı ki?” diye sordum.

“Octavian'ın, Jül'ün kız kardeşi tarafından büyütüldüğü söyleniyor. Belki de Jül'ün oğlunu tahtta görmek istiyordur.”

“Sence Sezarion şimdi nerededir?”

Geniş omuzları ve çarpıcı gülüşüyle Sezarion'u hayal ettiğini biliyordum. “Öğretmeniyle birlikte Berenice'de, onları Hindistan'a götürecek gemiyi bekliyor,” dedi umutla. Abim, Aktium Savaşı'ndan sonra kaçmış ve Alexander'la nişanlı olan Lotapa Prensesi de Media'ya geri dönmüştü. Rüzgârda savrulan yapraklar gibiydik. Annem yüzümdeki bakışı gördü. Pembe inci kolyesini çıkardı. “Bu beni her zaman korudu, Selene. Artık seni korumasını istiyorum.” Kolyeyi başımdan geçirdi. Küçük akik taşlarıyla çevrili altın ucun soğukluğunu göğsümde hissettim. Ardından sırtını ahşap sedire yasladı. “Bu ses de ne?”

Nefesimi tuttum. Kıyıya vuran dalga sesleri arasında, adamların aşağıdaki kapıya vurduklarını duyabiliyordum.

“O mu?” diye haykırdı annem. Merdivenlerin en alt basamağına kadar elbisesinin ipek kenarını izledim. Alexander kapının önündeydi. Yüzü bembeyazdı.

Alexander, “Hayır, babam...” dedi. Ama annem yaklaşıırken Alexander ellerini kaldırdı. “Kendini öldürmeye çalıştı, anne. Babam ölüyor!”

“Antonius!” diye haykırdı annem. Daha sonra yüzünü kapının metal kafesine dayadı. “Antonius, ne yaptın sen?” Alexander ve ben babamızın ne dediğini duyamadık. Annem başını sallıyordu. “Hayır,” dedi, “Bunu yapamam... Eğer bu kapıyı açarsam, askerlerinden biri fidiye için bizi esir alabilir.”

Alexander, “*Lütfen!*” diye haykırdı. “Ölüyor!”

Charmion, “Ama kapıyı açarsa...” diye başladı.

“O zaman pencereyi kullanalım!” diye bağırdım.

Annem zaten bunu düşünmüştü. Merdivenlere doğru koştu. Beşimiz hemen arkasından hızla onu takip ediyorduk. Mozole henüz tamamlanmamıştı; kimse bu kadar kısa bir süre içinde ona ihtiyaç duyulacağını tahmin etmemişti. İşçiler alet edevatlarını burada bırakmışlardı. Annem, “Alexander, ip!” diye bağırdı.

İsis Tapınağı'na bakan pencerenin kafes kapaklarını hızla açtı. Aşağıda dalgalar doğu kanadını dövüyordu. Annemin imkânsız gerçekleştirmesinin kaç saniye sürdüğünü bilmiyorum. Tabii ki Alexander ve Iras'ın yardımını alması gerekti. Ama aşağıda, babamızın üzerinde bulunduğu kanlı sedye iplere bağlanır bağlanmaz onu iki kat yukarı çekti ve mozolenin zeminine taşıdı.

Sırtım mermer duvara dayanmış halde duruyordum. Dışarıdan gelen neşeli martı sesleri silinmişti. Artık dalgalar, askerler ya da hizmetkârlarımız yoktu. Her şey silinmiş, sadece babam ve kendi kılıcını soktuğu, kaburgalarının arasındaki o yer kalmıştı. Alexander'ın düzensiz nefes alış verişini duyabiliyor ama onu göremiyordum. Sadece annemin, babamın kanlı tuniğini çıkaran ellerini görüyordum.

“Antonius,” diye bağıırıyordu. “*Antonius!*” Yanağını babamın göğsüne dayadı. “Octavian'ın, Aktium Savaşı'ndan sonra ne söz verdiğini biliyor musun? Eğer seni öldürürsem, tacımın bende kalmasına izin verecekti. Ama ben bunu yapamazdım. Yapamazdım!” Kendini kaybetmek üzereydi. “Peki şimdi... Senin bu yaptığın ne?”

Babam göz kapaklarını kırıştırdı. Daha önce babamı hiç acı çekerken görmemiştim. O Dionysos'tu. Efsanevi, yanındaki herkesten iri, sesli kahkahası ve geniş tebessümüyle herkesten daha hızlı, daha güçlüydü. Ama o yanık teni solmuş, saçları terden sırlıslıkla olmuştu. Üzerindeki Yunan kıyafetleri ve başında fildişi tacı yokken yabancı biri gibiydi. Konuşmakta güçlük çeken ölümlü bir Roma askeri gibi. “Öldüğünüzü söylediler.”

“Öyle söylemelerini ben istedim. *Buralardan gitmen* için, kendini öldürmen için değil. Antonius, henüz her şey bitmedi.” Ama gözlerindeki ışık soluyordu.

“Güneşim ve mehtabım nerede?” diye fısıldadı.

Alexander ilerlememe yardımcı oldu. Onun yardımını olmadan odada ilerleyebileceğimi sanmıyordum.

Babam bana baktı. “Selene...” Birkaç derin nefes aldı. “Selene, babana biraz şarap getirir misin?”

“Baba, mozolede hiç şarap yok.” Fakat sanki ne dediğimi anlamıyordu.

“Biraz kaliteli Chian şarabı,” diye devam etti. Annem hıçkırmaya başladı. “Ağlama.” Nazikçe örgülerine dokundu. “Sonunda gerçekten Dionysos oluyorum.” Annem daha sesli ağlamaya başladı. Babam, annemin ellerini kavrayacak gücü bulabildi.

“Hayatta kalman gerek,” diye yalvarıyordu annem. Ama babam gözlerini kapadı. “*Antonius!*” diye bağırdı annem. “*Antonius!*”

Mezarımızın kapılarının dışında, Romalı askerlerin yaklaştığını duyabiliyordum. Söyledikleri şarkılar suyun ötesinden duyuluyordu. Annemse babamın bedenine sarılmış, onu göğsüne bastırıyor ve İsis'e onu geri göndermesi için yalvarıyordu.

"O da ne?" diye sordu Alexander korkuyla

Charmion, "*Evocatio*," diye fısıldadı. "Octavian'ın askerleri tanrılarımıza onların tarafına geçmeleri ve onları meşru yöneticiler olarak kabul etmeleri için dua ediyorlar."

Annem, öfkesiyle Batlamyus'u korkutarak, "Tanrılar *asla* bizi terk etmeyecek!" diye bağırdı. Annem ayağa kalkarken Batlamyus başını Charmion'un kucağına gömdü. Babamın kanı annemin mavi ipek elbisesine bulaşmış, göğsünü, kollarını ve hatta saçının örgülerini ıslatmıştı. "Aşağı!" diye emretti. "Eğer aşağıdaki kapıyı kırmaya çalışırlarsa, odadaki bütün odunları ateşe vereceğiz!"

Babamın cesedini sedyenin üzerinde bıraktık. Ben yine de hareket edip etmediğinden emin olmak için bir kez daha döndüm.

"Öldü, Selene." Kardeşim ağlıyordu.

"Ama ya?.."

"Öldü. Antyllus'a ne olduğunu da sadece tanrılar bilir."

Boğazımın düğümlendiğini hissettim. Sanki soluk alamıyordum. Merdivenlerin başında annem Charmion ve Iras'a hançerleri uzatıyordu. "Burada kalın ve pencereleri gözleyin," dedi. "Eğer içeri girmeye çalışırlarsa ne yapmanız gerektiğini biliyorsunuz!"

Kardeşlerim ve ben birinci kata dek annemin kanlı adımlarını takip ettik. Dışarıda, askerler kapıya vuruyor, yüzlerini tek tek kafese bastırıyorlardı.

Annem, "Arkamda kalın," diye talimat verdi.

Bize söyleneni yaptık. Annem kapıya yaklaşırken tırnaklarımı Alexander'ın koluna geçirdim. Annem kafesin önünde belirdiğinde

dışarıdan birtakım boğuk sesler geldi. Daha sonra kapının diğer tarafındaki bir adam anneme teslim olmasını söyledi. Annem çenesini kaldırdı. Akbabanın akik taşından gözleri doğruca Romalı askere yöneldi. "Octavian bana Mısır Krallığı'nı Sezarion'un yöneteceğine dair söz verince," dedi demir çubukların arasından, "teslim olacağım."

Askerin cevabını duyabilmek için kapıya yaklaştık.

"Size bu teminatı veremem majesteleri. Ama Octavian'ın size saygı ve hoşgörüsüyle yaklaşacağından emin olabilirsiniz."

"Hoşgörü umurumda bile değil!" diye bağırdı. "Sezarion, Jül Sezar'ın oğlu ve bu tahtın yasal vârisi. Batlamyuslar neredeyse üç yüz yıldır Mısır'ı yönetiyor. Sizlerin önerisi ne? Roma yönetimi mi? İskenderiye Kütüphanesi'ni yakmak ve dünyanın en büyük şehrinin sokaklarında cinayetler işlemek mi? İnsanların buna izin vereceğini mi sanıyorsunuz?"

"Halkınız şimdiden Sezar Octavian'a itaat ettiklerini göstermeye can atıyor."

Annem, sanki adam kapının diğer tarafından ona bir tokat atmış gibi sendeledi. "Jül'ün adını mı aldı?"

"O, Gaius Jül Sezar'ın evlatlığı ve vârisi."

"Ve Sezarion da Sezar'ın öz oğlu! Yani ikisi kardeşler."

Hiç bu şekilde düşünmemiştim. Penceredeki adamın yüzünü görebilmek için ilerledim. Aniden adamın biri beni belimden yakaladı. Boğazımda metalin soğukluğunu hissettim.

"Anne!" diye haykırdım. Alexander beni savunmak için atılacaktı ki bir dizi asker ikinci katın merdivenlerinden aşağı indi. Açık pencereden girmiş olmalıydı. İkisi Iras ile Charmion'u tutmuş, bir üçüncüsüyse Batlamyus'u kollarına almıştı.

Annem belindeki hançeri kınından çıkardı, ama adamlardan biri kapıyı açarken geniş omuzlu başka bir Romalı da annemi bileğinden yakaladı.

“Bırak beni!” Annemin sesi keskin bir uyarı niteliğindeydi. Her ne kadar Romalı askerlere emir verme gücü olmasa da adam elindeki silahı alarak annemin bileğini bıraktı. Adamın vücut yapısı aynı babaminkine benziyordu: kaslı bacaklar ve güçlü bir göğüs. İsteseydi annemin kolunu kırabilirdi. Adamın Octavian olup olmadığını merak ettim.

“Hepsini saraya götürün.” Sözleri sertti. “Sezar, İskenderiye halkı önünde konuşma yapmadan önce onu görmek isteyecektir.”

Annem çenesini kaldırdı. “Kimsin sen?” diye sordu.

“Marcus Agrippa. Antik Roma konsülü ve Sezar’ın donanmasında baş kumandan.”

Alexander odanın karşısından bana baktı. Agrippa, Aktium’da babamızı mağlup eden generaldi. Octavian’ın askeri başarılarının ardındaki sırdı. Ve babamızın her şeyden çok korktuğu adam... Yüzü yuvarlaktı. Babamın anlatımlarından otuz bir ya da otuz iki yaşında olduğunu biliyordum, ama çok daha genç görünüyordu.

“Agrippa.” Annem adamın adını adeta bir ipeği okşar gibi söylemişti. Onunla Latince konuşuyordu. Sekiz dil biliyor ve akıcı bir şekilde konuşabiliyordu, ama konuşması aksanlıydı. “Bu hazineleri görüyor musun?” Yerdeki leopar derilerini ve neredeyse halıları bile görünmez kılan, gümüş ve altınlarla dolu ağır sandıkları işaret etti. “Senin olabilir. Eğer istersen bütün Mısır senin olabilir. Antonius’u yenen senken neden hepsini Octavian’a veresin ki?”

Agrippa gözlerini kıstı. “Seninle birlik olup Sezar’a ihanet etmemi mi istiyorsun?”

“Benimle birlikte olursan halk tarafından firavun olarak kabul göreceğini söylüyorum. Savaş olmaz. Kan dökülmez. Herkül ve İsis gibi hüküm sürebiliriz.”

Beni tutan adam hafifçe kıkırdadı. Annemin gözleri hemen ona kaydı.

“Agrippa’dan Octavian’a ihanet etmesini istiyorsun,” dedi. “Denizden kıyıya varmamasını istesen daha iyi.”

Agrippa kılıcının kabzasını kavradı. “Çok çaresiz ve ne söylediğini bilmiyor. Burada hazinenin başında kal, Juba...”

“Juba.” Annem adamın adını bir kelimenin taşıyabileceğinden çok daha büyük bir tiksintiyle tekrarladı... “Seni tanıyorum.” Bir adım öne çıktı. Juba beni bıraktı. Ama kaçabileceğim bir yer yoktu. Mozole Octavian’ın askerleri tarafından kuşatılmıştı. Annem, diğer Romalılardan çok daha uzun saçları olan siyah saçlı adama doğru ilerlerken Alexander’ın yanında durdum. “Annen bir Yunan. Babansa krallığını Jül Sezar’a kaptırdı. Şimdi şu haline bak.” Annemin bakışları adamın deri göğüs zırhından çift başlı kılıcına doğru kaydı. “Bir Romalı olmuştun. Ailen kim bilir seninle ne kadar gurur duyuyordun.”

Juba yumruğunu sıktı. “Yerinde olsam sözcüklerimi Octavian’a saklardım.”

“Peki o neden burada değil?” diye sordu. “Kraliçeleri mağlup eden bu kudretli fatih nerede?”

Juba, “Belki de yeni sarayını geziyor,” dedi. Bu düşünce annemin özgüvenini sarstı. Agrippa’ya döndü.

“Beni ona götürme.”

“Başka şansın yok.”

“Peki ya kocam?” Bakışlarını merdivenin üst basamaklarına, babamın öğleden sonra güneşiyle aydınlandığı yere çevirdi.

Romalılar annem ile babamın evliliklerini tanımadığından Agrippa kaşlarını çattı. “Bir konsüle yakışır şekilde gömülecek.”

“Burada mı? Benim mozolemden?”

Agrippa başıyla onayladı. “Öyle istiyorsan...”

“Peki ya çocuklarım?”

“Onlar da seninle gelecek.”

“Peki ya... ya Sezarion?”

Agrippa'nın Juba'ya baktığını gördüm. Göğsümün sıkıştığını hissettim.

“Onun akıbetini de Sezar'a bizzat sorarsın.”

BÖLÜM İKİ

Annem odasında dolaşıyordu. Kanlı elbiselerini çıkararak, Octavian'a kendisinin hâlâ Mısır Kraliçesi olduğunu hatırlatacak pembe ve altın renklerinde bir elbise giymişti. Ama boynuna taktığı o yeni kolye bile bir mahkûm olduğu gerçeğinin üstünü örtemiyordu. Romalı askerlerin başlıklarındaki kırmızı kuştüyleri pencerelerden esen rüzgârda dalgalanıyordu. Annem odasının kapısını açmak istediğinde orada da askerler vardı.

Kendi sarayımızda rehineydik. Bir zamanlar babamın şarkılarının çınladığı koridorlarda şimdi sadece aceleyle hareket eden adamların sert emirleri yankılanıyordu. Üzerine yavaş yavaş karanlık çöken bahçede artık hizmetçilerin sesleri duyulmuyordu. Artık mumla aydınlatılmış saltanat kayıklarında akşam yemekleri yenmeyecekti. Efes'e doğru muzaffer adımlarla ilerleyişinin hikâyesini anlatırken babamın kucığına oturamayacaktım. Annemin yatağında, Alexander ve Batlamyus'a iyice yaklaştım.

“Neden bekliyor?” Annem, onu izlerken midem bulanana kadar odada bir aşağı bir yukarı dolaştı. “Dışarıda neler olduğunu öğrenmek istiyorum!”